

τὸν ποιμνία τῶν προβάτων τὸν μέγαρον, ἐν αἱματί διαθήκης αἰωνίου, τὸν κύριον ἡμῶν ἸΗΣΟΥΝ, καθαρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ὑμῖν τὸ ἐνάρεσον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν. παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τῷ λόγῳ φιλίας ἀποστολικῆς, καὶ ἡ διὰ βραχέων ἐπέσφα ὑμῖν. γινώσκειτε τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ἀπολυμνισμῶν, μετ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται, ὄψομαι ὑμᾶς, ἀσπᾶσαθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν, καὶ πάντας τοὺς ἁγίους, ἀσπᾶζονται ὑμᾶς δι' ἀφ' ἧς ἰταλίας, ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. ἀμήν.

pastorem ouium illum magnum, in sanguine testamenti aeterni, dominum nostrum Iesum, absolutos uos reddat in omni opere bono, ad faciendum uoluntatem ipsius, efficiens ut quod agitis, acceptum sit, in conspectu suo per Iesum Christum, cui gloria in saecula in saeculorum. Amen. Obsecro uos fratres, sufferte sermonem exhortationis. Etenim paucis scripsi uobis. Scitis fratrem nostrum Timotheum solutum esse. Qui cum si celerius uenerit, uisam uos. Salutate omnes qui praesunt uobis, & omnes sanctos. Salutant uos Itali. Gratia cum omnibus uobis. Amen.

^{Μακεδονία} ^{Μακεδονία} ^{Μακεδονία} ^{Μακεδονία} ^{Μακεδονία}
 ΠΡΟΘΕΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

ΑΥΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΠ' ἧς δώδεκα φυλῶν διαπαρέει, ἡ πιστεύουσα εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ἸΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ. γράφη δὲ διδασκαλικῶν τῶν ἐπιστολῶν, διδασκῶν περὶ διαφορᾶς πηρασμῶν, ποῖος μὲν ὅστις ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ποῖος δὲ ἀπὸ φιλίας καὶ δόξας τῶν ἀνθρώπων ἐστίν. ἡ δὲ ὅτι οὐ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ ἔργῳ δεικνῶναι τὴν πίσιν, ἡ οὐχὶ ἀκροατῶν τῷ νόμῳ, ἀλλ' οἱ ποικταὶ δικαιοσύνας, περὶ τε πλουσίων παραγγέλλει, ἵνα μὴ προκρίνωται τῶν πτωχῶν οἱ πλούσιοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἀλλὰ μάλλον καὶ ἐπιπλήθωται ὡς ὑπερήφανοι. ἡ τέλος παραμυθησάμενος τοὺς ἀδικουμένους, καὶ προτρέψάμενος αὐτοὺς μακροθυμῆν, ἕως φιλίας παρουσίας τοῦ κυρίου. ἡ διδάξας περὶ ὑπομονῆς ἐκ τοῦ ἰακώβου ὅτι ἡ υπομονὴ παραγγέλλει προσκαλεῖσθαι τοὺς προσευτῆρους ἐπὶ τοῖς ἀδικοῦσιν, καὶ αὐτοὺς ἀποδοῦναι τὴν ἀποκρίσιν ἐπὶ τῶν ἀληθειῶν. εἶναι γὰρ τούτοις μισθὸν παρὰ τοῦ κυρίου, ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν, καὶ οὐ τῶν τελευτῶν ἐπιστολῶν.

ARGUMENTVM.

Acobus Apostolus sanctum instruit derum de cultura caelestium praeceptorum, & regula catholicae obseruatiæ, & de inuictæ patientiæ maiestate, & de reuelatiōe plurimorum, & de mēdacio magistroꝝ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ

EPISTOLA BEATI APO
STOLI IACOBI

ΙΑΚΩΒΟΣ δεῦ καὶ κυρίως
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ δοῦλός
ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς
ἐν τῇ δ΄ιαποστολῇ, χαίρειν.
πᾶσαν χάριν ἠΐσαοτε ἀδελφοί μου, ὅταν
πείρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις. γινώσκοντες, ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν ἐν πίστει
κατεργάζεται ὑπομονὴν. ἡ δὲ ὑπομονὴ ἐργασίαν τέλει ἔχει, ἵνα ᾖτε τέλει καὶ ὅλοκληροί, ἐν μηδενὶ λαπόμενοι. εἰδέτε ἡμεῖς τί λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος θεοῦ πᾶσι ἀπολῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος. καὶ δοθήσεται αὐτοῖς. αἰτείτω ἡ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος, ὁ γὰρ διακρινόμενος, ἐοικε κλυδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. μὴ γὰρ οἰεῖσθε ἀνθρώπος ἐκείνος, ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ κυρίου. ἀνὴρ δὲ ἴψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς δοξασταῖς αὐτοῦ. καυχάσθω ἡ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινός, ἐν τῷ ὑποταξάμενος. ὁ ἡ πόλις ἡ ταπεινὴ αὐτοῦ. ὅτι ὡς ἄνθος χορσίου ἡ ἐλευσεται. ἀνέτις ἡ ὁ ἥλιος σὺν τῷ κάυσωμι, καὶ ἐξήρανεν τὸ χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσε, καὶ ἡ ἐν πρῶτῳ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀπώλετο. οὕτως καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πρῶταις αὐτοῦ μαρτυρήσεται. μακάριος ἄνθρωπος ὁ ὑπομένων πείρασμόν, ὅτι δοκιμωμένος γενόμενος, λήψεται τὸ στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπαγγελία ὁ ἁγίος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. μηδὲν πειρασόμενος λείπει, ὅτι ἀπὸ θεοῦ πειράζομαι. ὁ δὲ θεὸς ἀπειραστός ἐστι καὶ, πειράζει ἡ ἀνὴρ οὐδένα.
Ἰακώβος δε

Jacobus dei ac domini Iesu Christi seruus, duodecim tribubus, qui sunt in dispersione, salutem. Pro summo gaudio ducite fratres mei, quoties in tentationes incideritis varias, illud scientes, quod exploratio fidei uestrae, parit patientiam. ceterum patientia opus perfectum habeat, ut sitis perfecti, & integri, & nulla in parte diminuti. Quod si cui uestrum deest sapientia, postulet ab eo quod dat, nempe deo, quod dat in ceteris omnibus simpliciter, & non impropere, ac dabitur ei, sed postulet fide, nihil haesitans. Nam qui haesitat, is similis est fluctui maris, qui ventis agit & impetu rapitur. Ne uero existimet homo ille, se quocumque accepturum a domino. Vir animo duplici, incostans est in omnibus uisus suis. Glorietur autem frater qui est humilis in sublimitate sua. Contra qui diues est, in humiliatiōe sui, quonia ueluti flos herbae preteribit. Exortus est enim sol cum aestu & exaruit herba, & flos illius decidit, & decor aspectus illius perijt. Sic & diues in abundantia sua marcescet. Beatus uir qui suffert tentationem, quonia cum probatus erit, accipiet coronam uitae quam promisit dominus ihesus a quibus fuerit dilectus. Ne quis cum tentatur dicat se a deo tentari. Nam deus ut a malis tentari non potest, ita nec ipse quemcumque tentat, Imo unusquisque tentatur, dum

o tur, dum

ἕκαστος δὲ πῆράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας, ἡλεγκόμενος ἢ δειλεζόμενος, ἔπειτα ἢ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἢ ἡ ἁμαρτία ἀποτελεθεῖσα, ἀποκνύει θάνατον. μὴ πλανᾶσθε ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, πᾶσι σα δόσεις ἀγαθῆ, καὶ πᾶν δῶρον τέλειον, ἀνωθέρ ἐσι καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς φώτῳ, παρὸ οὐκ ἐνι παραλλαγῆ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα. βουλθεῖς ἀπεκύνε μὴ ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπάρχην τινὰ τῆς ἀντικτισμάτων. ὡς τε ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἔσω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδύς εἰς τὸ λαλῆσαι. βραδύς εἰς ὁρῶν, ὀργὴ δὲ ἀνδρός, δικαιοσύνη θεοῦ οὐ κατεργάζεται. διὸ ἀποθέμενοι πᾶσιν ἑνὸς ἡμετέρας καὶ περιωσίαν κακίας, ἐν ἡμετέρας τῆς δέξασθε τὸ ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σώσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν. γίνεσθε ἡ ποιηταὶ λόγου, καὶ μὴ ἀκροαταὶ παραλογιζόμενοι ἑαυτοὺς, ὅτι, εἰ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητὴς, οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ, κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσώπρω, κατενόησε δὲ αὐτὸν καὶ ἀπελήλυθε καὶ εὐθέως ἐπελάθετο ὁ ποῖος ἦν. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον, τὸν φθὶ ἐλευθερίας καὶ παραμίνιας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμοτιῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτῆς εἶναι. εἰ τις δοκῆ θεῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναῖω γῶν γλωσσᾶ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπατῶν καρδία αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θεοσκεία. θεοσκεία καθαρὰ ἢ ἀμίαντος παρὰ τῶν θεῶν καὶ πατρὶ, αὐτὴ ἐστὶν, ἐπισκέψασθε ὁρῶν ὁρῶν καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. ἀπειλοῦ ἑαυτῶν τῆς ἐμὲ ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἀδελφοί μου μὴ ἐν προσωπληψίαις ἔχετε τὴν πίσιν τῆς κυρίας ἡμῶν ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ τῆς δόξης. εἰ δὲ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἰοδίτι λαμπρῶν, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πῶ-

χὸς ἐν

tur dum a propria concupiscentia abstrahitur & inescatur. Deinde concupiscentia posteaq̄ concepit, parit peccatū, peccatū uero perfectū progignit mortē. Ne errētis fratres mei dilecti. Omnis donatio bona, & omne donū perfectū, desursum est descendēs, a patre luminū, apud quē non est transmutatio aut conuersionis obūbratio. Cū uoluisset progenuit nos uerbo ueritatis, ut essem⁹ primitiæ quædam suarū creaturarū. Itaq; fratres mei dilecti, sit omnis homo uelox ad audien dum, tardus ad loquēdū, tardus ad irā. Nā ira uiri iusticiā dei non efficit. Quapropter deposita omni imundicia & superfluitate maliciæ, in mansuetudine recipite, insitū uerbū, qd̄ potest saluas red dere animas uestras. Sitis autē effectores uerbi, & nō auditores fallētes uosmet ipsos, quoniā si quis audiat uerbū, & nō factis exprimat, hic similis est uiro consi deranti faciē natiuitatis suæ in speculo. Considerauit em̄ seipsum, & abiit, & con tinuo oblitus est qualis esset. At qui pro spexerit in legem perfectā quæ est liber tatis & permanserit hic nō auditor obli uiosus cū sit, sed effector operis is bea tus in facto suo erit. Si quis uideatur reli giosus esse inter uos, qui non frenat lin guam suā, sed aberrare finit cor suū, hu ius uana est religio. Religio pura & ima culata apud deum & patrem hæc est, in uifere orphanos & uiduas in afflictione sua, immaculatū seipsum seruare a sæcu lo. Fratres mei ne in respectu personarū habeatis fidē dñi nostri Iesu Christi ex opīnionē, nam si ingrediat̄ in cætum ue strum uir aureū gestans anulū ueste in dutus splendida, ingrediat̄ aut̄ & pau per in

II

χός ἐν ῥυπαρῇ ἰδοῦντι, καὶ ἐπιβλέψῃτε ἐπὶ
 τὸν φοροῦντα πλὴν ἰδοῦντα πλὴν λαμπρῶν.
 Ἐπιπῆτε αὐτῷ, σὺ κάθου ὡς καλῶς, καὶ
 ἔσθ' ἡ πῶχός ἐπιπῆτε, σὺ σῦθι ἐκεῖ, ἢ κάθου ὡς
 ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν
 ἑαυτοῖς, Ἐγένεθε κριταὶ διαλογισμῶν
 πονηρῶν, ἀκούσατε ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,
 οὐχ ὁ θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς ἢ νόσ
 μου τούτους, πλουσίους ἐν πίσει, καὶ κληρονό
 μου τῆ βασιλείας, ἧς ἐποκείλατο τοῖς ἀ
 γαθῶσι μ' αὐτῶν, ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸ πτω
 χόν, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδωκεν ὑμῖν ὑ
 μῶν, Ἐάντοί ἐλκυσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια,
 οὐκ αὐτοὶ βλασφημῶσι τὸ καλὸν ὄνομα τὸ
 ἐπικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς, εἰ μὲντι νόμον πελάτε
 βασιλικὸν κατὰ πλὴν γραφήν, ἀγαπήσατε
 τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, καλῶς ποιήτε.
 εἰ δὲ προσωποληπῆτε, ἀμαρτίαν ἐργάζε
 θε ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῷ νόμῳ, ὡς παραβά
 ται, ὅς τις ὕψ' ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πᾶσι
 σα δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἐνοχός, ὁ γὰρ
 εἰπὼν μὴ μοι χεύσῃς, εἴπω καὶ μὴ φονεύσῃς, εἰ
 δὲ οὐ μοι χεύσῃς, φονεύσῃς, ἢ, ἴσονας παραβά
 τῃς νόμου, οὕτως λαλήτε, Ἐοῦτως ποιῆτε, ὡς
 διὰ νόμου ἐλευθερίας μέλλοντες κρίνασθαι
 ἢ τῆ κρίσις ἀνίλεως, ἔσθ' μὴ ποιήσαντι ἐλε
 σθε, καὶ κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως, τί τὸ
 ὄφελος ἀδελφοί μου, εἰ μὴ πίσιν λέγει τίς
 ἔχη, ἔργα δὲ μὴ ἔχη; μὴ δώματα ἢ πί
 σις σώσαι αὐτὸν; εἰ μὴ δὲ ἀδελφὸς ἢ ἀ
 δελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι, καὶ λεησόμενοι
 ὡς φθὶ ἐφημέρου τροφῆς, εἴπη δέ τις αὐ
 τοῖς εἰς ὑμῶν, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θεο
 μαίνοθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δῶτε δευ
 τοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ
 ὄφελος; οὕτως καὶ ἡ πίσις, εἰ μὴ ἔργα
 ἔχη, νεκρά ἐσι καθεαυτῶν, ἀλλ' ἐρεῖ τίς, σὺ
 πίσις ἔχεις, καὶ γὰρ ἔργα ἔχω, δέξομαι
 πλὴν πίσις σου ἐκ τῶν ἔργων σου, καὶ γὰρ δεῖ
 ξω σοι

per in fordida ueste, & respexeritis ad il
 lum q ueste gestat splendidā, & dixeritis
 illi, tu sede hic bene, & pauperi dicatis, tu
 sta illic, aut sede hic subter scabellū meū,
 & nō diiudicati estis in uobis ipsiis, & fa
 cti estis iudices cogitationū malaz. Au
 dite fratres mei dilecti nōne deus elegit
 pauperes mundi huius, diuites in fide, &
 haeredes regni quod pmisit ihs a quibus
 dilectus fuerit? Vos aut cōtēptui habui
 stis pauperē. Nōne diuites tyrannidē ex
 ercent in uos, & idem trahunt uos ad tri
 bunalia? Et hīdē male loquunt de bono
 nomine quod inuocatū est sup uos? Si
 legē quidē pficitis regiā iuxta scripturā,
 diliges proximū tuū sicut teipsum, bene
 facitis, sin uero psonā respicitis, peccatū
 cōmittitis, & redarguimini a lege ueluti
 transgressores. Quisq; em totā legē ser
 uauerit, offenderit aut in uno, factus est
 oium reus. Nā qui dixit, ne moecheris, di
 xit etiā, ne occidas, quod si nō fueris moe
 chatus, occideris tamen, factus es trans
 gressor legis. Ita loquamini, & ita faciatis
 ueluti p legē libertatis iudicādi. Siquidē
 iudiciū absq; misericordia erit ei qui nō
 fecerit misericordiā. Et gloria ē misericor
 dia aduersus iudiciū. Que utilitas fratres
 mei si fidē dicat aliq; habere se, facta ue
 ro non habeat? Num potest fides saluū
 facere illū? Quis si frater aut soror nudi fue
 rint, & egentes cotidiano uictu, dicat aut
 aliquis uestrū illis, abite in pace, calesci
 te & saturamini, nō tamen dederitis illis,
 quæ sunt necessaria corpori, quæ erit uti
 litas? Sic & fides si facta non habuerit,
 mortua est per se. Sed dicit aliquis, tu fi
 dem habes, & ego facta habeo. Ostēde
 mihi fidē tuā ex factis tuis, & ego osten
 dam tibi

ξω σοι ἐκ τῶν ἔργων μου πῶς πίσιμι μου. σὺ
 πιστεύεις, ὅτι ὁ θεὸς εἷς ἐστὶ, καλῶς ποιῆς.
 καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσιν, καὶ φρίσσουσι.
 διὰ τοῦτο ἢ γινῶναι ὡς ἄνθρωπος κενεὸς, ὅτι ἡ πίστις
 χωρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστὶν; ἀθεράμ ὁ πα-
 τὴρ ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη ἀνεπίστατος
 Ἰσαὰκ τὸν ἵδον αὐτὸ ἐπὶ τὸ θυσιάζειον;
 βλέπεις, ὅτι ἡ πίστις σωθήσεται τοὺς ἔργοις
 αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη;
 καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἢ λέγουσα, ἐπίστευσεν
 δὲ ἀθεράμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς
 δικαιοσύνην. καὶ φίλος τοῦ θεοῦ ἐκλήθη. ὁρᾶτε
 τοῖσι γινῶναι ὅτι ἡ πίστις ἐδικαιούται ἄνθρωπος
 καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον; ὁμοίως δὲ καὶ
 Ἰακώβ ἢ πόρνη, οὐκ ἔργων ἐδικαιώθη, ὑπε-
 ρεβάνθη τὸν ἀγγέλου, καὶ ἔτερε ὁ δὲ
 ἐκβαλοῦσα; ὡς περὶ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύ-
 ματος νεκρὸς ἐστὶν, οὕτως καὶ ἡ πίστις χω-
 ρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστὶν. μὴ πολλοὶ διδάσ-
 καλοι γίνεσθε ἀδελφοί μου, ἐιδότες, ὅτι
 μέτρον κρήμα ληφόμεθα. πολλὰ γὰρ πᾶσι
 μὲν ἄπαντες. εἰ τις ἐν λόγῳ οὐ πᾶσι, οὗτος
 τέλος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγεῖν καὶ ὁ
 λόγος τὸ σῶμα. ἰδοὺ τῶν ἰσχυρῶν τοὺς χαλινούς
 εἰς τὰ σώματα βάλλομεν, πρὸς τὸ πείρε-
 σθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα μετάγο-
 μεν, ἰδοὺ καὶ τὰ πλοῖα τελευτᾶ ὄντα, καὶ ὑπε-
 ρεβάνθη ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετὰ τὴν ὑπε-
 ἑλαχίστην πῆλιν. ὡς ἂν ἡ ὄρμη τῆς ἐνδύ-
 νου τῆς βούλητος, οὕτως καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέ-
 λος ἐστὶ, καὶ μεταλαυχεῖ. ἰδοὺ ὀλίγον πῦρ ἡλί-
 κῶν ὑλκν ἀνάπτε. καὶ ἡ γλῶσσα τὸ πῦρ ὁ κόσ-
 μος τῆς ἀδικίας, οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν
 τοῖς μέλεσιν ἡμῶν. ἢ περιλάσσει ὅλον τὸ σῶμα,
 καὶ φλοιοῖσά τῆς τροχῶν τῆς γενέσεως, καὶ φλοιο-
 ζομένη ὑπὲρ γενέσεως, πᾶσα ἢ φύσις θηρίων καὶ
 περὶ τῶν ἐρπετῶν καὶ ἐναλίω, δομάζει καὶ δεδά-
 μασαι τῆς φύσεως τῆς ἀνθρώπων. τῆς γλῶσσαν.
 οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπου δαμάσαι, ἀκατάχατ
 κακῶν

dam tibi ex factis meis fidem meā. Tu
 credis quod deus unus est? Recte facis.
 Et demonia credunt, & contremiscunt. At
 uis ne scire o homo inanis, quod fides
 absq; factis mortua sit? Abrahā pater
 noster nōne ex factis iustificatus est, cū ob-
 tulisset Isaac filiū suū sup altare? Vides
 qd fides, adiuuēto fuerit factis illius, &
 ex facto fides pfecta fuerit? Et i plena est
 scriptura q̄ dicit. Credidit Abrahā deo,
 & imputatū est illi ad iusticiā & amicus
 dei uocatus est. Videtis igit quod ex fa-
 ctis iustificet homo, & nō ex fide tantū?
 Similiter aut & Raab meretrix. nō ex fa-
 ctis iustificata est cū excepisset nuncios,
 & alia uia emisisset? Nam quēadmodū
 corpus absq; spiritu mortuū est, ita & fi- III
 des absq; factis mortua est. Nolite
 plures magistri fieri fratres mei, scientes
 quod maius iudicium, sumpturi si-
 mus. In multis enim offendimus oēs. Si
 quis in uerbo nō offendit, hic perfectus
 est uir, q̄ possit freno moderari totū etiā
 corpus. Ecce equis frena in ora mittimus
 ut obediāt nobis, & totū corpus circūferi-
 mus. ecce naues q̄q; cū tātā sint, & a uen-
 tis sauis agant, circūferuntur a minimo
 gubernaculo, quocūq; ipetus dirigentis
 uoluerit. ita & lingua pusillū mēbrū est,
 & magna iactat. Ecce exigu⁹ ignis cōpta
 materiā incēdit. Et lingua ignis est, mun-
 dus iniquitatis, sic lingua constituitur in
 membris nostris quæ maculat totū cor-
 pus, & inflāmat rotā natiuitatis nostræ,
 & inflammatur a gehenna. Omnis em̄
 natura & ferarū & uolucrū serpentū, &
 marinorū domantur, & domita sunt a
 natura humana. Lingua autem nullus
 hominum domare potest incoercibile
 malum

κακόμ. μεσὴ τοῦ θανάτοφοροῦ. ἐν αὐτῇ ἐυ-
 λογοῦμεν τὸν θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ
 καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς κατὰ
 ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ σο-
 ματος ἐξέρχεται ἐυλογία καὶ κατάρα.
 οὐχὴ ἀδελφοί μου ταῦτα οὕτως γίνεσθαι.
 μήτι ἢ πικρὴ ἐστὶ αὐτῆς ὁπῆς βρύει τὸ γλυ-
 κὺ καὶ πικρὸν; μή δάναται ἀδελφοί μου
 σικκὴ ἐλαίας ποιῆσαι; ἢ ἄμπελος σύ-
 κα; οὕτως οὐδὲ μία πικρὴ ἀλικὸν καὶ γλυ-
 κὺ ποιῆσαι ἴσθαι, τίς σοφὸς καὶ ἐπισήμων
 ἐν ἡμῖν, δὴ ξάτω ἐκ τοῦ καλῆς ἀναστροφῆς
 τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν πρᾶντητι σοφίας. εἰδὲ
 ζῆλον πικρὸν ἔχετε, καὶ ἐρίθειαν ἐν τῇ καρ-
 δια ἡμῶν, μή κατακαυχᾶσθε, ἵνα ψεύσεσθε
 κατὰ τοῦ ἀληθείας. οὐκ ἐστὶν αὐτῆ ἡ σοφία
 ἄνωθεν καταρχομένη, ἀλλ' ἐπίστος, ψυχικὴ,
 δαιμονιώδης, ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐρίθεια,
 ἐκ τῆς ἀκαταστασίας, καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.
 ἢ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτόν μου, ἀγνήστου.
 ἔπατα ἐργωτική, ἐπιτηκία, ἐνπεθής, μεσὴ ἐ-
 λέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδ' ἰάκριτος. ἵνα
 ἀνυπόκριτος, καρπὸς δὲ τοῦ δικαιοσύνης
 ἐν ἐργῶν σπείρεται ἵνα ποιούσιν ἐρηνίαν. πό-
 θεμ πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ἡμῖν; οὐκ ἐν τεῦ-
 δερ, ἐκ τῆς ἡδονῶν ἡμῶν, τῆς σατονομένων ἐν
 τῆς μέλει ἡμῶν; ἐπιθυμεῖτε, ἵνα οὐκ ἔχει-
 τε, φονεῖτε ἵνα κλοῦτε, ἵνα οὐ δάνασθε ἐπι-
 τυχεῖν, μάχεσθε ἵνα πολεμεῖτε. οὐκ ἔχετε,
 διὰ τὸ μὴ ἀντιῶναι ἡμᾶς. ἀντιῶναι καὶ οὐ λαμ-
 βάνετε, διότι ἡ κακῶς ἀντιῶναι, ἵνα ἐν ταῖς
 ἡδοναῖς ἡμῶν ἀπανησῆτε. μοιχοὶ καὶ μοι-
 χαλίθεις. οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσ-
 μου, ἔχθη τοῦ θεοῦ ἐσθ' ὅς ἂν βουλῆθ' ἵνα
 ἵνα ἵνα τοῦ κόσμου, ἔχθη τοῦ θεοῦ καθί-
 σεται, ἢ δ' οὐκ ἔστε, ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει
 πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα, ὃ κατὰ
 κριμ ἐν ἡμῖν. μεῖζονα δὲ δίδωσι χάριμα
 ἵνα ποτ' ἀγῆτε ὅσω τῶν θεῶν, ἀντίστητε τῶν δι-
 αβόλων

malum, plena ueneno mortifero. In ipsa
 benedicimus deū & patrē, & in ipsa ma-
 ledicimus hoīes, qui ad similitudinē dei
 facti sunt. Ex eodē ore procedit benedi-
 ctio & maledictio. Non oportet fratres
 mei haec ita fieri. Nunquid fons ex eodē
 foramine emanat dulcē & amarā aquā?
 Nunquid potest fratres mei ficus oleas
 facere, aut uitis ficus? Sic nullus fons sal-
 sam ac dulcē potest facere aquā. Quis sapi-
 ens & sciētia p̄ditus inter uos, ostēdat ex
 bona cōuersatione opera sua in mansue-
 tudine sapientia. Quod si zelū amarū ha-
 betis, & contentionē in cordibus uestris
 nolite gloriari & mēdaces esse aduersus
 ueritatē. Nō est em̄ ista sapientia defur-
 sum descēdens, sed terrena, animalis, dia-
 bolica. Vbi em̄ zelus & cōtentio, ibi incō-
 stantia & om̄e opus prauū. Quae autē de
 sursum est sapientia. Primū quidē casta
 est, deinde modesta, pacifica, tractabilis,
 plena misericordia & fructib⁹ bonis, abs-
 que diiudicatione sine simulatiōe. Fruct⁹
 autē iusticiā in pace seminat, facientibus
 pacē. Vnde bella & lites in uobis? Nōne
 hinc? nēpe ex uoluptatib⁹ uestris, quae mili-
 tant in mēbris uestris? Cōcupiscitis & nō
 habetis, occiditis & zelatis, & nō potestis
 adipisci, pugnatis & bellatis, nō habetis,
 propter ea quod nō postulatis, petitis & nō
 accipitis, eo quod male petatis, ut in uolupta-
 tibus uestris infumatis. Adulteri & adul-
 terae nescitis quia amicitia mūdi inimic⁹ ē
 dei? Quicūque ergo uoluerit amic⁹ esse sae-
 culi, inimicus dei cōstituitur. An putatis
 quod inaniter scriptura dicat, ad inuidi-
 am concupiscit spiritus qui habitauit in
 uobis? Maiorem autem dat gratiam,
 Subditi ergo estote deo, resistite autē di-
 abolo,

IIII

ἀδόλω ἐφύξεται ἀφ' ὑμῶν. ἐγγίζετε
 τῷ θεῷ, καὶ ἐγγίθε ὑμῖν. καθαρῶς ἀπα-
 ἄμαρτωλοι καὶ ἀγνίστατε καρδίας διψυχοί,
 ταλαίπωροί καὶ ἀγνίστατε καρδίας διψυχοί,
 ταλαίπωροί καὶ ἀγνίστατε καρδίας διψυχοί,
 σατε, ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστρα-
 φήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφεια. ταπείνω-
 θητε ἐνώπιον τοῦ κυρίου ἐν ψύσιν ὑμῶν, μὴ
 καταλαλεῖτε ἀλλήλων ἀδελφοί, ὁ καταλα-
 λῶν ἀδελφοῦ, καὶ κρινῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ
 καταλαλεῖ νόμον καὶ κρίνει νόμον. εἰ δὲ νό-
 μος κρίνας, οὐκ εἰ ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ
 κριτὴς. εἰς ἐσθὶν ὁ νομοθέτης, ὁ δυνάμενος σώ-
 σαι καὶ ἀπολέσαι, σὺ τίς εἶ ὃς κρίνεις τὸν ἕτε-
 ρον; ἀγε νῦν οἱ λέγοντες σήμερον καὶ αὔριον
 πορευσώμεθα εἰς τὴν πόλιν καὶ ποι-
 ῆσωμεν ἐκεῖ ἐνταῦθα ἕνα, καὶ ἡμπορευσώμεθα
 καὶ κερδήσωμεν. οἵτινες οὐκ ἐπίσαοτε τὸ τῆ
 αὔριον, ποῖα γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμίς ἐστὶν
 ἢ πρὸς ὄλιγον φαινόμενη, ἔπειτα ἡ ἀφανί-
 ζομένη, ἀντί τῆ λέγαν ὑμῶν, ἐὰν ὁ κύριος θε-
 λήσῃ καὶ κησώμεν καὶ ποιήσωμεν τοῦτο ἢ ἐκεί-
 νο, καὶ ἡ καυχῶν ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑ-
 μῶν, πᾶσα κἀυχῆσις τοιαύτη πονηρὰ ἐστίν.
 εἰδότες οὖν καλῶν ποιῆσαι καὶ μὴ ποιοῦντι
 ἀμαρτία αὐτῶν ἐσθ. ἀγενῶν οἱ πλῆθεις,
 κλάυσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαίπω-
 ραῖς ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις. ὁ πλῆθος
 ὑμῶν σέσηπε, τὰ ἴματια ὑμῶν σκτόρωτα
 γέγονε, ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατήωθη
 καὶ ὁσὶ αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῶν ἐσθ. καὶ φά-
 σθη τὰς σάρκας ὑμῶν, ὡς πῦρ. ἐθροσάνθησα-
 τε ἐν ἐχάταις ἡμέραις, εἰδού ὁ μισθὸς τῆ ἐρ-
 γασίαν τῆ ἀμνηστῶν τὰς χώρας ὑμῶν, ὁ
 ἀπειρηκμένος ἀφ' ὑμῶν κρᾶσις, καὶ αἱ βοαὶ
 τῶν θεισάντων εἰς τὰ ὄτια κυρίου σαβαώθ
 εἰσεκλήθησαν. ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆ γῆσ.
 καὶ ἐπαταλήσατε, ἐθρέψατε τὰς καρδίας
 ὑμῶν, ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆσ. κατεδει-
 κάσατε, ἐφομεύσατε τὸν δίκαιον οὐκ ἀντι-
 τάσεται ὑμῖν

abolo, & fugiet a uobis. Appropiate deo,
 & appropinquabit uobis. Emundate ma-
 nus peccatores, & purificate corda dupli-
 ces animo. Affligimini, & lugete & plora-
 te, risus uester in luctū conuertat, & gau-
 dium in mœrorē. Humiliamini in con-
 spectu dñi, & exaltabit uos. Nolite detra-
 here uobis inuicem fratres. Qui detrahit
 fratri, qui iudicat fratrem suū, detrahit le-
 gi & iudicat legem. Si autē iudicas legem,
 non es factor legis, sed iudex. Vnus est
 em̄ legislator, qui potest sanare & perde-
 re. Tu autē quis es, qui iudicas aliū? Age
 nunc qui dicitis, hodie & cras eamus in
 hanc ciuitatē, & faciamus ibi quidem an-
 num, & mercemur, & lucrū faciamus, qui
 ignoratis quid futurum sit postero die.
 Quæ est em̄ uita uestra? Vapor erit, qui
 ad exiguū tēpus apparet, & deinde eua-
 nescit, p̄ eo q̄ dicere debueritis, si dñs uo-
 luerit, & si uixerimus, faciamus hoc aut il-
 lud. Nunc autē exultatis in superbijs ue-
 stris. Omnis exultatio talis mala est. Sci-
 enti igitur bonū facere, & nō facienti, pec-
 catum est illi. Agite nūc diuites, plora-
 te ululantes in miserijs uestris, quæ ad-
 ueniēt uobis. Diuitiæ uestræ putrefactæ
 sunt, uestimenta uestra a tineis comesta
 sunt, Aurū & argentū uestrū eruginauit
 & erugo eorū in testimoniū uobis erit, &
 māducabit carnes uestras sicut ignis. the-
 saurizastis in nouissimis dieb⁹. Ecce mer-
 ces operarioꝝ qui messuerunt regiones
 uestras, quæ fraude nō reddita est a uo-
 bis, clamat, & clamores eorū qui messue-
 rāt in aures dñi sabaoth introierūt. De-
 liciati estis super terrā, & lasciuiistis, enu-
 tristis corda uestra, ut in die occasionis. cō-
 demnastis, & occidistis iustū, & non resi-
 stit uobis

τὰ αὐτῆς ὑμῖν μακροθυμήσατε αὐτῶν ἀδελφοὶ
 ἕως ἢ παροῦσά ᾤ κυρίου ἰδοὺ ὁ θεὸς γὰρ ἐκ
 δέχεται τὴν πίστιν καρπὸν τῆς γῆς μακροθυ-
 μῶν ἐπαυτῶ. ἕως λάβῃ ὑετὸν πρῶτον καὶ
 ὄψιμον μακροθυμήσατε ἑνὶ ἡμῖν, σκρίζατε
 τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τῆς κυρίου
 ἤστικε, μὴ σενάξτε κατ' ἀλλήλων ἀδελφοί,
 ἵνα μὴ κριθῆτε ἰδοὺ ὁ κριτὴς πρὸ τῶν θυγῶν
 ἔσκει. ὑποδέχθητε λαβέετε τὴν κακοπαθείαν
 ἀδελφοί μου, καὶ τὴν μακροθυμίαν τοῦ προφή-
 τας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι κυρίου ἰδοὺ μα-
 κρίζομεν τοὺς ὑπομένοντάς. πλὴν ὑπομο-
 νῶν ἰὼς ἠκούσατε. Ἐπὶ τὸ τέλος κυρίου εἶδτε,
 ὅτι πολὺ ἀσπασχῆς ἐστὶν ὁ κύριος καὶ δικτίρ-
 μωμ. πρὸ πάντων ἡ ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύ-
 τε, μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλ-
 λων τινὰ ὄργανον, ἢ τῶν ὑμῶν τὸ ναὶ, ναί, Ἐπὶ
 οὐ, οὐ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε, κακοπα-
 θεῖ τις ἢ ὑμῖν, προσευχέσθω. ἐνθυμῆ τις,
 ἡ ἀλλ' ἐπιδοθῆναι τις ἢ ὑμῖν, προσκαλεσά-
 σθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευ-
 χέσθωσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ
 ἢ τῷ ὀνόματι τῆς κυρίου, καὶ ἡ ἐυχὴ τῆς πίστεως
 σώσῃ τὸν κάμνοντα, Ἐξέρῃ αὐτὸν ὁ κύριος,
 καὶ ἡ ἀμαρτία ἡ πεπονηκώς, ἀφελήσεται ἂν-
 τῶ. ἐξομολογήσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώμα-
 τα, Ἐυχέσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε.
 πολὺ ἰσχυρὸν δέκασθε δικαίου ἐνεργουμένην. Ἡ
 λίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιωσάμενος ἡμῖν, Ἐπρο-
 σευχῆ προσήγατο τὴν μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξε
 ἐπὶ τὴν γῆν ἐνιαυτοῦ τρεῖς. Ἐμῆνας ἔξ. Ἐπὶ
 ἄλλιν προσήγατο, Ἐπὶ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, Ἐ
 ἡ γῆ ἐβλάσκησε τὴν καρπὸν αὐτῶν. ἀδελφοί, εἰάν τις
 ἢ ὑμῖν πλανηθῆ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, Ἐπιστρέ-
 ψαντὶ γινώσκῃτω, ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρ-
 τωλὸν ἐκ πλάνης ὁ δὲ αὐτοῦ, σώσῃ ψυχὴν ἐκ
 θανάτου, καὶ καλὴν πληθύνει ἀμαρτιῶν.
 Ἰησὺς τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ ἰακώβῳ
 ἐπιστολῆς τέλει

Sit uobis. Longanimes igitur estote fratres
 usque ad aduentum domini. Ecce agricola expe-
 ctat preciosum fructum terrae longanimitatis in
 eo, donec accipiat pluuiam temporaneam & se-
 rotinam. Patientes igitur estote & uos, &
 confirmate corda uestra, quoniam aduentus
 domini appropinquauit. Nolite ingemifce-
 re alius in alium fratres, ut ne iudicemini,
 Ecce iudex ante ianuam afflittit. Exemplum ac-
 cipite fratres mei afflictionis & longanimitatis
 & patientiae prophetas, qui locuti
 sunt in nomine domini. Ecce beatificamus eos
 qui sustinent. Sufferentiam Iob audistis,
 & finem domini uidistis, quoniam misericors est
 dominus & miserator. Ante omnia autem fratres mei,
 nolite iurare, neque per caelum, neque per ter-
 ram, neque aliud quodcumque iuramentum.
 Sit autem uestrum est est, non non, ut ne in simu-
 lationem incidatis. Affligitur autem aliquis
 inter uos, oret. a quo animo est aliquis,
 pfallat. infirmat quis inter uos, accersat
 presbyteros ecclesiae, & orent super eum, un-
 gentes eum oleo in nomine domini. Et ora-
 tio fidei saluabit laborantem, & eriget eum
 dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei. Con-
 fitemini inuicem alius alii delicta, & orate
 pro uobis inuicem, ut saluemini. Multum enim
 ualet deprecatio iusti efficax. Helias ho-
 mo erat similiter affectus ut nos, & ora-
 tione orauit ne plueret, & non pluit super
 terram annos tres & menses sex. Et rursum
 orauit, & caelum dedit pluuiam, & terra pro-
 duxit fructum suum. Fratres, si quis inter
 uos errauerit a ueritate, & conuerterit quae
 eum, sciat quod qui conuerterit peccato-
 rem ab errore uiae suae, saluabit animam a
 morte, & operiet multitudinem peccatorum.

Beati Iacobi apostoli
 epistola finis.